

ΜΠ. ΜΠ. ΑΛΣΤΟΝ

Η ΑΜΑΡΙ

ΚΑΙ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 30 ΧΩΡΕΣ

NEW YORK TIMES
BEST SELLER

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Αμάρι και οι Αδελφοί της Νύχτας**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Amari and the Night Brothers

Από τις Εκδόσεις HarperCollins Publishers, Νέα Υόρκη 2021

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: B. B. Alston

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Βρεττού

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Godwin Akpan

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Brittany Jackson

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© B. B. Alston, 2021

© Εικονογράφησης: Godwin Akpan, 2021

© Σχεδιασμού εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers, 2021

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Brittany Jackson, 2021

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4101-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4193-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΠ. ΜΠ. ΑΛΣΤΟΝ

Η ΑΜΑΡΙ

ΚΑΙ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Εικονογράφηση: Γκόντγουιν Άκπαν

Μετάφραση: Ελένη Βρεττού

*Στη γυναίκα μου, την Κουντέρια,
που πάντα πίστευε*

ΚΑΘΟΜΑΙ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ. Πάλι. Στον διάδρομο, στην άλλη πλευρά της γυάλινης πόρτας, ο διευθυντής Μέριτ ακούει τα σχολιανά του από τη μητέρα της Έμιλι Γκραντ. Βλέποντας κάποιος όλες αυτές τις έξαλλες χειρονομίες της θα νόμιζε πως έκανα κάτι πολύ χειρότερο απ' το να δώσω απλώς στην ψηλομύτα πριγκιποπούλα κόρη της ένα τοσοδά σπρωξιματάκι. Η Έμιλι έψαχνε αφορμή να τσακωθεί μαζί μου, όχι το αντίστροφο. Δε φταίω εγώ που έχασε την ισορροπία της και προσγειώθηκε στον πισινό της μπροστά σε όλους.

Η Έμιλι στέκεται πίσω απ' τη μητέρα της, περιτριγυρισμένη από τις κολλητές της. Καλύπτουν με το χέρι το στόμα και ψιθυρίζουν, κοιτώντας με μέσα απ' το τζάμι της πόρτας λες και δε βλέπουν την ώρα να με πετύχουν μόνη. Γέρνω προς τα πίσω

στην καρέκλα, ώστε να βρίσκομαι εκτός του οπτικού τους πεδίου. Την πάτησες για τα καλά αυτή τη φορά, Αμάρι.

Ρίχνω μια ματιά στη φωτογραφία του μελαψού αγοριού στον τοίχο πίσω απ' το γραφείο του διευθυντή Μέριτ και κατσουφιάζω. Ο Κούντον κρατά όλο περηφάνια το τρόπαιο που κέρδισε στον διαγωνισμό μαθηματικών της πολιτείας. Δε φαίνεται, αλλά η μαμά κι εγώ στεκόμαστε ακριβώς κάτω απ' τη σκηνή και ζητωκραυγάζουμε για εκείνον.

Τώρα πια δεν απομένουν και πολλοί λόγοι για να ζητωκραυγάζουμε.

Η πόρτα ανοίγει απότομα και μπαίνει κορδωτή η κυρία Γκραντ, με την Έμιλι να την ακολουθεί. Καμιά τους δε με κοιτά στα μάτια ενόσω βολεύονται σε καρέκλες όσο πιο μακριά μου γίνεται. Η αντιπάθειά τους για μένα κατακλύζει ολόκληρο το γραφείο. Σμίγω τα φρύδια και σταυρώνω τα χέρια μου – τα αισθήματα είναι αμοιβαία.

Έπειτα μπαίνει η μαμά μου φορώντας την μπλε στολή του νοσοκομείου – την κάλεσαν πάλι να έρθει απ' τη δουλειά εξαιτίας μου. Ανακάθομαι στην καρέκλα έτοιμη να υπερασπιστώ τον εαυτό μου, όμως μου ρίχνει ένα βλέμμα που σκοτώνει όσα έχω να πω προτού καν αρθρώσω λέξη.

Τελευταίος κάθεται ο διευθυντής Μέριτ, με τα κουρασμένα μάτια του να πηγαινοέρχονται στην καθεμιά μας ξεχωριστά.

«Ξέρω ότι υπάρχει προϊστορία μεταξύ των δύο κοριτσιών. Όμως, δεδομένου ότι είναι η τελευταία μέρα της σχολικής χρονιάς...»

«Θέλω να ανακληθεί η υποτροφία αυτού του κοριτσιού!» ξεσπά η κυρία Γκραντ. «Δεν πληρώνω μια περιουσία σε δίδα-

κτρα για να δέχεται επίθεση η κόρη μου στους διαδρόμους!»

«Επίθεση;» ξεκινώ να απαντήσω, αλλά η μαμά σηκώνει το χέρι και με διακόπτει.

«Η Αμάρι γνωρίζει πολύ καλά ότι δεν πρέπει ν' απλώνει χέρι σε άλλον άνθρωπο», λέει, «όμως τούτη η ιστορία έχει τραβήξει πολύ καιρό. Αυτά τα κορίτσια παρενοχλούν την κόρη μου απ' την πρώτη μέρα που πάτησε το πόδι της σ' ετούτο το σχολείο. Τα μηνύματα που άφηναν στις σελίδες της στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ήταν τόσο κακοήθη που σκεφτήκαμε μέχρι και να διαγράψουμε τους λογαριασμούς της».

«Και από πλευράς μας αντιμετωπίσαμε το ζήτημα αμέσως μόλις υπέπεσε στην αντίληψή μας», λέει ο διευθυντής Μέριτ. «Και τα τέσσερα κορίτσια έλαβαν γραπτές συστάσεις».

«Και τι γίνεται με όλα αυτά που μου λένε καταπρόσωπο;» Γέρω προς τα εμπρός στην καρέκλα, με το πρόσωπό μου να φλέγεται από οργή. «Με αποκαλούν Ταμείο Ελεημοσύνης και Δωρεάν Μεσημεριανό Γεύμα και δε χάνουν ευκαιρία να μου υπενθυμίσουν πως παιδιά σαν και μένα δεν ανήκουν εδώ».

«Επειδή δεν ανήκεις!» πετάγεται η Έμιλι.

«Σιωπή!» λέει κοφτά η κυρία Γκραντ. Η Έμιλι δυσανασχετεί.

Η κυρία Γκραντ σηκώνεται και στρέφει την προσοχή της στη μαμά.

«Θα κουβεντιάσω με την κόρη μου όσον αφορά τη συμπεριφορά της, αλλά η δική σας κόρη έγινε βίαιη – θα μπορούσα να υποβάλω μήνυση. Να είστε ευγνώμων που δε δίνω περαιτέρω έκταση στο θέμα».

Η μαμά θυμώνει αλλά δαγκώνεται να μην απαντήσει. Άραγε σωπαίνει επειδή η μητέρα της Έμιλι μπορεί όντως να μας

υποβάλει μήνυση; Ουσιαστικά ολόκληρο το σχολείο είδε τι συνέβη.

«Όρθια!» λέει η κυρία Γκραντ στην κόρη της και κατευθύνονται προς την πόρτα. Κοντοστέκεται και γυρνά να μας κοιτάξει. «Θα αναμένω να με ειδοποιήσετε αμέσως μόλις ανακληθεί η υποτροφία της. Διαφορετικά, ο Σύλλογος Γονέων θα έχει πολλά να συζητήσει στην επόμενη συνεδρίαση».

Βγαίνουν και κοπανά πίσω της την πόρτα.

Έχω τσατιστεί τόσο, που με το ζόρι παραμένω στη θέση μου. Όλο αυτό είναι εντελώς άδικο. Άνθρωποι σαν την κυρία Γκραντ και την Έμιλι ποτέ δε θα καταλάβουν πώς είναι να μην έχεις χρήματα. Μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν δίχως συνέπειες, ενώ οι υπόλοιποι πρέπει να προσέχουμε την κάθε μας κίνηση.

«Όντως θα διακόψετε την υποτροφία της Αμάρι;» ρωτάει σιγανά η μαμά.

Ο διευθυντής Μέριτ χαμηλώνει το βλέμμα.

«Ο κανονισμός μας προβλέπει μηδενική ανοχή σε ό,τι αφορά τη σωματική βία. Οι σχολικοί κανόνες υπαγορεύουν ν' αποβληθεί. Η μικρότερη τιμωρία που μπορώ να επιβάλω είναι να ανακαλέσω την υποτροφία της».

«Μάλιστα...»

Η μαμά βυθίζεται στην καρέκλα της.

Ο θυμός μου μεταβάλλεται σε ντροπή. Η μαμά είναι ήδη στενοχωρημένη λόγω του Κούντον. Δε θα 'πρεπε να της φορτώνω κι άλλες σκοτούρες μόνο και μόνο επειδή δεν μπορώ να τα βγάλω πέρα με μερικούς νταήδες.

«Ξέρω ότι περνάς... δύσκολα», μου λέει ο διευθυντής Μέριτ, «από τότε που εξαφανίστηκε ο Κούντον. Ήταν σπουδαίο

παιδί με πραγματικά λαμπρό μέλλον. Δε χρειάζεται να 'ναι κανείς πυρηνικός φυσικός για να κάνει τη σύνδεση μεταξύ αυτού του συμβάντος και της έναρξης της προβληματικής σου συμπεριφοράς, Αμάρι. Μπορώ να κανονίσω να μιλήσεις μ' έναν σύμβουλο δωρεάν...»

«Δε χρειάζομαι σύμβουλο», τον διακόπτω.

Ο διευθυντής Μέριτ συνοφρύνεται.

«Καλό θα ήταν να μιλήσεις με κάποιον για τον θυμό σου».

«Θέλετε να μάθετε γιατί έσπρωξα την Έμιλι; Επειδή το έβρισκε αστείο να κοροϊδεύει λέγοντας ότι ο αδελφός μου πέθανε. Όμως, δεν πέθανε. Δε με ενδιαφέρει η γνώμη κανενός. Βρίσκεται κάπου εκεί έξω. Και όταν τον βρω, θα σας δείξω ποιος έχει δίκιο!»

Τρέμω ολόκληρη. Δάκρυα κυλούν στο πρόσωπό μου. Ο διευθυντής Μέριτ δε μιλά. Η μαμά σηκώνεται αργά και με τραβά στην αγκαλιά της. «Γλυκιά μου, πήγαινε στο αυτοκίνητο. Τελειώνω εδώ και έρχομαι».

Κατευθυνόμαστε με το αυτοκίνητο σιωπηλά προς το σπίτι. Πάνε σχεδόν έξι μήνες από τότε που εξαφανίστηκε ο Κούντον, μα δεν το πιστεύω ότι πέρασε τόσοσ καιρός. Λες και ήταν μόλις τις προάλλες που κάλεσε στο τηλέφωνο της μαμάς να πει ότι θα γύριζε στο σπίτι για τα Χριστούγεννα. Σπουδαίο νέο, γιατί ο Κούντον πάντα έλειπε αφότου πήρε εκείνη την καλοπληρωμένη δουλειά τελειώνοντας το λύκειο. Όμως, μια δουλειά που δεν μπορούσε να πει σε κανέναν τι κάνει ή για ποιον εργάζεται.

Έβαζα το χέρι μου στη φωτιά πως ήταν κάποιος σούπερ μυστικός πράκτορας σαν τον Τζέιμς Μποντ. Όμως, ο Κουίντον μού χάριζε ένα μικρό χαμόγελο κι έλεγε: «Κάνεις λάθος, αλλά όχι εντελώς λάθος». Κάθε φορά που προσπαθούσα να του εκμαιεύσω περισσότερες πληροφορίες, εκείνος απλώς έβαζε τα γέλια και υποσχόταν ότι θα μου τα αποκαλύπτε όλα όταν μεγάλωνα.

Ο Κουίντον, βλέπετε, είναι ευφυής, *ευφυέστατος*. Αποφοίτησε αριστούχος με την υψηλότερη βαθμολογία από την Ακαδημία Τζέφερσον και δέχτηκε προτάσεις για πλήρη υποτροφία από δύο κολέγια της Άιβι Λιγκ. Απέρριψε και τις δύο προκειμένου να δουλέψει για όποιον τέλος πάντων εργαζόταν. Όταν εξαφανίστηκε, ήμουν βέβαιη πως αυτό είχε σχέση με τη μυστική του δουλειά. Ή τουλάχιστον ότι κάποιος συνεργάτης του θα ήξερε τι του συνέβη. Ωστόσο, οι ντετέκτιβ απόμειναν να μας κοιτάζουν, εμένα και τη μαμά, σαν να ήμασταν τρελές όταν τους μιλήσαμε για τη δουλειά του.

Είχαν το θράσος να μας δηλώσουν ότι ο Κουίντον ήταν άνεργος απ' όσο γνώριζαν. Πως κανένα φορολογικό στοιχείο δεν έδειχνε ότι εργάστηκε ποτέ σε οποιαδήποτε δουλειά. Όμως, αυτό ήταν εντελώς παράλογο. Ουδέποτε θα 'λεγε ψέματα για κάτι τέτοιο. Όταν η μαμά τούς είπε ότι έστειλε χρήματα στο σπίτι για να μας βοηθά με τους λογαριασμούς, οι ντετέκτιβ αντάλλαξαν ένα βλέμμα όλο νόημα και υπέθεσαν ότι ο Κουίντον ήταν μπλεγμένος σε κάτι για το οποίο δεν ήθελε να γνωρίζουμε. Σε κάτι παράνομο. Πάντα αυτό σκέφτεται ο κόσμος όταν είσαι απ' το «Γουντ», γνωστό και ως «Οικισμός Εργατικών Κατοικιών Χαμηλού Εισοδήματος Ρόουζουντ».

Το αυτοκίνητο τραντάζεται καθώς περνάμε πάνω από τις σιδηροδρομικές γραμμές κι έτσι καταλαβαίνω πως βρισκόμαστε πλέον στη γειτονιά μου. Δε θα πω ψέματα, είναι ολοφάνερη η διαφορά όταν επιστρέφεις εδώ από την άλλη πλευρά της πόλης. Ο κόσμος δείχνει πιο φωτεινός κοντά στην Ακαδημία Τζέφερσον με όλα εκείνα τα μεγάλα πολύχρωμα σπίτια που την περιβάλλουν. Εδώ, απ' όπου κατάγομαι, όλα φαντάζουν γκριζα συγκριτικά με εκεί. Περνάμε μπροστά από κάβες και ενεχυροδανειστήρια. Βλέπω «βαποράκια» γερμένα σε πινακίδες του δρόμου να κοιτούν απειλητικά τριγύρω λες και τους ανήκει ολόκληρος ο κόσμος. Ο Τζέιντεν, ένα παιδί το οποίο ξέρω απ' το δημοτικό, στέκεται μαζί με μια ομάδα μεγαλύτερων αγοριών, φορώντας μια μεγάλη χρυσή αλυσίδα στον λαιμό του. Αναγνωρίζει το αυτοκίνητό μας και μου χαμογελά καθώς περνάμε.

Προσπαθώ να ανταποδώσω το χαμόγελο αλλά δεν ξέρω αν είναι αρκετά πειστικό. Έχουμε να μιλήσουμε αφότου εξαφανίστηκε ο Κούνιντον. Από τότε που ο Τζέιντεν άρχισε να κάνει παρέα με τους τύπους τους οποίους είχε υποσχεθεί στον αδελφό μου ότι θα απέφυγε.

Μόλις παρκάρουμε μπροστά στην πολυκατοικία μας, η μαμά χώνει το πρόσωπο στα χέρια της και ξεσπά σε κλάματα.

«Είσαι... είσαι καλά;» τη ρωτώ.

«Νιώθω ότι σε παραμελώ, ότι παραμελώ το κοριτσάκι μου. Δουλεύω δωδεκάωρες βάρδιες πέντε μέρες τη βδομάδα. Θα έπρεπε να έχεις κάποιον στον οποίο μπορείς να μιλήσεις για ό,τι σε απασχολεί».

«Είμαι μια χαρά. Το ξέρω ότι δουλεύεις τόσο πολύ επειδή χρειάζεται».

Η μαμά κουνά το κεφάλι. «Δε θέλω ν' αναγκαστείς να δώσεις τον αγώνα που δίνω εγώ. Αυτή η υποτροφία που είχες στην Ακαδημία Τζέφερσον ήταν το εισιτήριό σου για ένα καλό κολλέγιο – για μια καλύτερη ζωή. Μάρτυς μου ο Θεός, δεν έχω μόνη μου τα μέσα να συνεχίσω να σε στέλνω σ' ένα τέτοιο μέρος. Δεν ξέρω πια τι πρέπει να κάνουμε».

«Λυπάμαι, όμως ποτέ δεν ταίριαξα εκεί». Σταυρώνω τα χέρια και κοιτώ έξω απ' το παράθυρο. Απλώς και μόνο επειδή ο αδελφός μου το έκανε να φαντάζει τόσο εύκολο δε σημαίνει ότι μπορώ να το κάνω κι εγώ. «Δεν είμαι ο Κούντον».

«Δε σου ζητώ να γίνεις ο αδελφός σου», λέει η μαμά. «Ζητώ μόνο να προσπαθήσεις. Αυτό το σχολείο ήταν μια ευκαιρία να δεις ότι υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος πέρα από τούτη τη γειτονιά. Μια ευκαιρία να διευρύνεις τους ορίζοντές σου». Αφήνει έναν αναστεναγμό. «Ξέρω ότι είναι άδικο, αλλά αποτελεί γεγονός πως, όταν είσαι ένα φτωχό μαύρο κορίτσι από το Γουντ, ορισμένοι θα έχουν ήδη διαμορφώσει άποψη για το τι είδους άνθρωπος είσαι. Δεν πρέπει να τους δίνεις την παραμικρή αφορμή ώστε να πιστεύουν πως έχουν δίκιο».

Δεν αποκρίνομαι. Συμπεριφέρεται λες και δε μου το έχει ήδη πει ένα εκατομμύριο φορές.

«Ή θα δημιουργείς προβλήματα στο σχολείο», λέει η μαμά, «ή θα κάθεσαι μπροστά σ' εκείνον τον υπολογιστή για ώρες ολόκληρες. Δεν είναι υγιές, Αμάρι».

Εδώ που τα λέμε, ξέρω ότι έχει δίκιο. Όμως, είναι δύσκολο να συγκεντρωθεί κάποιος στο μάθημα όταν ακούει τα άλλα παιδιά να τον κουτσομπολεύουν ψιθυριστά. Άλλωστε, όταν αναρτώ φωτογραφίες του Κούντον σε όσο περισσότερες ιστο-

σελίδες μπορώ, νιώθω ότι συμβάλλω στην έρευνα. Το ξέρω ότι οι πιθανότητες είναι απειροελάχιστες, όμως μου δίνει ελπίδα.

Η μαμά συνεχίζει: «Μόλις μπεις, θέλω να σπρώξεις το λάπτοπ κάτω απ' την πόρτα του δωματίου μου και να το αφήσεις εκεί».

«Έλα τώρα, μαμά».

Μου κάνει νόημα να σταματήσω. «Δεν ακούω τίποτα. Μέχρι ν' αποφασίσεις επιτέλους να πάρεις στα σοβαρά το μέλλον σου, αυτός ο υπολογιστής θα μείνει μαζί μου. Θα το κουβεντιάσουμε περισσότερο αύριο. Πρέπει να γυρίσω στο νοσοκομείο».

Βγαίνω απ' το αυτοκίνητο και κοπανώ με δύναμη την πόρτα. Δεν κοιτάζω πίσω ούτε μια φορά καθώς περπατώ νευριασμένη προς την πολυκατοικία μας. Και τώρα τι θα κάνω;

Μόλις μπαίνω στο διαμέρισμα, σωριάζομαι στον καναπέ και χώνω το κεφάλι μου ανάμεσα στα μαξιλάρια. Αυτή είναι η χειρότερη μέρα της ζωής μου.

Τελικά, αφήνοντας έναν αναστεναγμό, ανακάθομαι και αρπάζω το παλιό, ξεχαρβαλωμένο μου λάπτοπ απ' τη σχολική μου τσάντα. Το είχε κερδίσει ο Κούντον όταν βγήκε δεύτερος σε κάποιον διεθνή επιστημονικό διαγωνισμό πριν από κάτι αιώνες. Μου το έδωσε όταν κέρδισε ένα καλύτερο την επόμενη χρονιά.

Δεν εκπλήσσομαι καν όταν το ανοίγω και η οθόνη παραμένει μαύρη.

Το ανοιγοκλείνω μερικές φορές, αλλά εξακολουθεί να μη

λειτουργεί. Αφού ολοφάνερα δε σκοπεύει να μου κάνει το χατίρι, το παρατάω και κατευθύνομαι προς την κουζίνα για να βρω κάτι να φάω.

Όμως, το λάπτοπ δε λέει ν' ανοίξει, κι ας έχω πλέον ηρεμήσει την κοιλιά μου που γουργούριζε. Κλείνω τα μάτια και το φέρνω κοντά στο μέτωπό μου. «Η μαμά λέει ότι πρέπει να σε παραδώσω σ' εκείνη και κανείς δεν ξέρει πότε θα σε επιστρέψει σ' εμένα. Σε παρακαλώ, πάρε μπρος».

Αυτή τη φορά ενεργοποιείται αμέσως. *Δόξα τω Θεώ.*

Το δωρεάν Wi-Fi της γειτονιάς είναι υπερβολικά αργό, αλλά ακόμα κι έτσι καταφέρνω ν' αντιγράψω και να επικολλήσω την αφίσα για την εξαφάνιση του Κουίντον σε καμιά ντουζίνα ιστοσελίδες.

Κανονικά, στη συνέχεια θα έλεγχα τα μείλ του (μάντεψα τον κωδικό του εδώ και πολλούς μήνες –*Apithani-Amari*– το ψεύτικο όνομα υπερήρωα που μου είχε δώσει από παλιά), αλλά τελικά υπερισχύει η περιέργειά μου και μπαίνω στο προφίλ της Έμιλι Γκραντ στο Ίνσταγκραμ για να δω αν ανάρτησε οτιδήποτε σχετικά με το σημερινό περιστατικό. Και τι να δω; Μια φωτογραφία μου με τη λεζάντα:

Καλοκαιρινές διακοπές! Και μαντέψτε τι συνέβη...

Επιτέλους ξεφορτωθήκαμε τα σκουπίδια από το Τζέφερσον.

Αποβλήθηκε!

Η ανάρτηση έχει ένα σωρό σχόλια από άλλους μαθητές. Διαβάζω μόνο μερικά προτού κλείσω το λάπτοπ κοπανώντας το με δύναμη. *Ποτέ δεν τη θέλαμε εδώ... Άκουσα πως έκλεβε*

απ' τους φοριαμούς... Το μόνο που χρειάστηκε ήταν να πεθάνει ο χαζός αδελφός της...

Ούτε αποβλήθηκα ούτε ο αδελφός μου έχει πεθάνει. Σφίγγοντας τα δόντια, ανοίγω ξανά το λάπτοπ μου για να απαντήσω και να τους βουλώσω το στόμα. Μια ειδοποίηση εμφανίζεται στην κορυφή της οθόνης και κοκαλώνω. Είναι ένα καινούριο μήνυμα για τον Κούντον.

1 Νέο Μήνυμα: Από Διακριτικές Παραδόσεις

Μπορεί να μην ακούγεται σπουδαίο, αλλά ο Κούντον ποτέ δε λαμβάνει νέα μέιλ. Ποτέ. Τα ελέγχω κάθε μέρα από τότε που ανακάλυψα τον κωδικό του.

Ανοίγω το μήνυμα:

Το πακέτο παραδόθηκε.

Θα λάβετε ένα ξεχωριστό μέιλ μόλις υπογράψει η Αμάρι Πίτερς, όπως ζητήσατε.

Ευχαριστούμε που χρησιμοποιήσατε την υπηρεσία Διακριτικές Παραδόσεις, όπου όλοι παίρνουν αυτό που τους αξίζει, είτε το ξέρουν είτε όχι!

Το παρόν μήνυμα θα καταστραφεί αυτόματα σε 3... 2... 1...

Το μήνυμα εξαφανίζεται.

Αναπηδώ έκπληκτη. Όντως αυτό το μέιλ μόλις...

Και τι υποτίθεται πως πρέπει να υπογράψω;

Ένας χτύπος ακούγεται στην πόρτα. «Παράδοση!»

ΜΕΧΡΙ ΧΘΕΣ, ΔΕΝ ΗΨΕΡΑ ΚΑΝ
ΟΤΙ ΥΠΗΡΧΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ.

ΑΝ ΟΙ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΕΣ ΜΟΥ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΕ
ΚΑΝΟΥΝ ΜΑΓΙΣΣΑ, ΑΛΛΑ ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΕΙΝΑΙ
ΟΙ ΕΧΘΟΡΟΙ ΤΟΥ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ...

ΤΙ Θ' ΑΠΟΓΙΝΩ;

Από 10 ετών

ISBN: 978-618-01-4101-6

9 786180 141016

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23671